

άλαφρυνίσκω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἁ λ α φ ρ ὺ ν ω, δι' ὃ ἰδ. ἁ λ α φ ρ ἔ ν ω, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἰ σ κ ω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Μεουρσ.

Καθίσταμαι ἑλαφρός: Πάσε λ-λία ξύλα 'πὸν τὸ γομάρι ν' ἁλαφρύνῃ λ-λίον, γιατί ἔν' πολλὰ βαρετόν. Πβ. ἁ λ α φ ρ ἔ ν ω, ἁ λ α φ ρ υ ν ἔ σ κ ω, ἁ λ α φ ρ ὶ ν ω.

ἀλάφρυνσι ἢ, ἀμάρτ. 'λάφρυνσι Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἁ λ α φ ρ ὺ ν ω, δι' ὃ ἰδ. ἁ λ α φ ρ ἔ ν ω.

Ἡ ἐκ νοσήματος ἀνακούφισις, ἱασίς: Φρ. Ἡ Παναγία νὰ δίγῃ σε τὴ 'λάφρυνσί σου! (εὐχὴ πρὸς ἀσθενῆ). Συνών. ἁ λ ἁ φ ρ ω σ ι. Πβ. ἁ λ ἁ φ ρ ω μ α.

ἀλάφρωμα τό, ἐλάφρωμα ΙΒενιζέλ. Παροιμ.² 174,3 — Λεξ. Περίδ. Βυζ. ἀλάφρωμα σύννηθ. ἀλάφρωμα βόρ. ιδιώμ. 'λάφρωμα Σύμ. κ. ἁ. ἄφρωμα Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἁ λ α φ ρ ὶ ν ω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ., παρ' ὧ καὶ ἐ λ ἁ φ ρ ω μ α.

1) Ἐλάττωσις βάρους, ἀνακούφισις σύννηθ.: Παροιμ. Ξάπλωμα τῶν ποδιῶν, τῆς κοιλιᾶς ἐλάφρωμα (ἐπὶ τῶν δι' ὀκνηρίαν πεινόντων) ΙΒενιζέλ. ἐνθ' ἄν. 2) Ἡ τῶν σκηνιτῶν ποιμένων ἀποσκευὴ συναποκομιζομένη κατὰ τὰς ἐκάστοτε ἀλλαγὰς διαμονῆς Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀφ' κί τ' ἀλάφρωνμα 'ς τοῦ σπὶτ' τ' κί πάει 'ς τὰ χ'μαδεῖα. Ἀφ' κα καμπόσ' ἀλαφρώματα 'ς τοῦ χάν', γιατί δὲ βγαίν' τοῦ καψαλουμούλαρον ἀπάν'. Συνών. ξ α λ ἁ φ ρ ο υ μ α.

Πβ. ἁ λ ἁ φ ρ υ σ ι, ἁ λ ἁ φ ρ ω σ ι.

ἀλαφρωμάρα ἢ, ἀμάρτ. ἀλαφρωνμάρα Ἡπ. κ. ἁ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἁ λ α φ ρ ὶ σ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ω μ ἁ ρ α.

Κουφόνοια, μωρία. Συνών. ἁ λ α φ ρ ἁ ὶ δ α, ἁ λ α φ ρ ο - μ γ α λ ἱ ἁ, ἁ λ α φ ρ ο σ ὺ ν η, κ ο υ τ α μ ἁ ρ α.

ἀλαφρώνω, ἐλαφρώνω Λεξ. Βυζ. ἀλαφρώνω σύννηθ. ἀλαφρών-νω Κύπρ. ἀλαβρών-νω Κύπρ. ἀλαφρώνω βόρ. ιδιώμ. 'λαφρώνω πολλαχ. 'λαφρών-νω Μεγίστ. Σύμ. 'λαφρώνου Θράκ.(Μάδυτ.) κ. ἁ. ἄφρούκχου Τσακων.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐ λ α φ ρ ὶ. Πβ. Ἡσυχ. «ἀλεγύνεται» κακοῦται, ἐλαφροῦται...». Τὸ ἐ λ α φ ρ ὶ ν ω καὶ παρὰ Πορτ.

1) Μετβ. καθιστῶ τι ἑλαφρόν διὰ τῆς ἀφαιρέσεως μέρους τοῦ βάρους του σύννηθ.: Ἀλαφρώνω τὰ μαλλιά τοῦ κεφαλιοῦ (τὰ κάμνω ὀλιγώτερα ἀποκόπτων μέρος αὐτῶν) Ἀθῆν. Ἀλαφρώνω τὸ μάρομαρο Ἀνδρ. Θ' ἀλαφρώσου νιὰ ψ'χούλλα τοῦ σπὶτ' ἀπὸν τούτ' τὴν πλάκα πῶχ' ἢ σκιπὴ Στερελλ. (Αἰτωλ.) Καὶ ἀμτβ. γίνομαι ἑλαφρός ἀφαιρουμένου μέρους τοῦ βάρους μου σύννηθ.: Ἀλάφρωσε τὸ γομάρι - τὸ φορτιό κττ. σύννηθ. Ἀλάφρωσα 'φρέτου πουλύ, πέρ'σ' ἤμ'ναν βαρύτιρους Αἰτωλ. 2) Μετβ. ἀνακουφίζω ἐκ τῆς στενοχωρίας, θλίψεως, κόπου κττ. σύννηθ.: Τὸν ἀλάφρωσε τὸ γιαιτρικό σύννηθ. Μ' ἀλαφρώσ' 'ς τὴ δ'λειὰ τοῦ πιδί μ' Αἰτωλ. Ἀλαφρώσ' κα ἀπ' αὐτὸ τοῦ βάρους, ἀλλ' ὥσπου ν' ἀλαφρονθῶ γαῖμα ἔφτ'σα Μακεδ. (Σισάν.) Ἀλαφρώθηκα ἀπὸ τὸν πόνο Πελοπν. (Λακων.) Ἀλαφρώνεται ὁ ἄρρωστος (τρέπεται ἐπὶ τὸ βέλτιον ἢ κατάστασίς του) Κρήτ. Καὶ ἀμτβ. ἀνακουφίζομαι ἐκ τῆς στενοχωρίας, θλίψεως, μόχθου κττ. σύννηθ.: Ἐλάφρωσ' ἢ ψυχὴ μου Μεγίστ. Ἀλάφρωσα νιὰ ψ'χούλα

τώρα π' γίφ'κι τρανὸ τοῦ πιδί μ' (ἀνεκουφίσθην ὀλίγον τι ἀπὸ τὰ οἰκογενειακὰ βάρη κτλ.) Αἰτωλ.

Πβ. ἁ λ α φ ρ ἔ ν ω, ἁ λ α φ ρ υ ν ἔ σ κ ω, ἁ λ α φ ρ υ ν ἱ σ κ ω.

ἀλαφρωπὸς ἐπιθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἁ λ α φ ρ ὶ σ καὶ τῆς ὑποκοριστικῆς καταλ. - ω π ὶ σ.

Ὁ ὀλίγον τι μωρός, ἀνόητος. Συνών. ἁ λ α φ ρ ο ὺ - τ σ ι κ ο s. Πβ. ἁ λ α φ ρ ὶ σ 9.

ἀλάφρωσι ἢ, Κρήτ. Πελοπν. (Κορινθ.) κ. ἁ. — Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐs. ἐ λ ἁ φ ρ ω σ ι s.

Ἡ ἐκ νοσήματος, πόνου κττ. ἀνακούφισις ἐνθ' ἄν.: Ὁ ἄρρωστος ἔχει ἀλάφρωσι 'ς τοὺς πόνους Κορινθ. Ἀπῆς ἦμα τὸ γιαιτρικό ηῦρα ἀλάφρωσι Κρήτ. Συνών. ἀ λ ἁ φ ρ υ σ ι. Πβ. ἁ λ ἁ φ ρ ω μ α.

ἀλαχτάριστος ἐπιθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. λαχταριστός < λ α χ τ α ρ ἱ ζ ω, δι' ὃ ἰδ. λ α χ τ α ρ ὶ.

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν ἐπιθυμεῖ τις σφοδρῶς, ὁ μὴ ποθητός: Ψάρι ἀλαχτάριστο Λεξ. Ἐλευθερουδ. Δὲν τρώει τίποτε ἀλαχτάριστο Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

ἀλάχτιστος ἐπιθ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητικοῦ ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. * λ α χ τ ι σ τ ὶ σ < λ α χ τ ἱ ζ ω.

Ὁ μὴ λακτισθεὶς, ὁ μὴ πληγεὶς διὰ τοῦ ποδός.

Ἀλγερίνικος ἐπιθ. ἀμάρτ. Ἀλιζερίνικος Κάσ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀ λ γ ε ρ ῖ ν ο s. Τὸ Ἀ λ ι ζ ε ρ ῖ ν ι κ ο s κατ' ἐπίδρασιν τοῦ Ἰταλ. *Algerino*, δι' ὃ ἰδ. Ἀ λ γ ε ρ ῖ ν ο s.

Ὁ ἐξ Ἀλγερίου προερχόμενος: Ἀσμ.

Ἀσπρο καὶ κόκκινο χαρτὶ εἶναι τὸ πρόσωπό σου κί Ἀ λ ι ζ ε ρ ῖ ν ι κ ο σ π α θ ἱ τὸ καμαρόφρονδό σου.

Ἀλγερίνος ὁ, ἀμάρτ. Ἀ λ ι ζ ε ρ ῖ ν ο s Πελοπν. (Τριφυλ.) Ἀ λ ι ν τ ζ ε ρ ῖ ν ο s (Πανδ. 15,95).

Τὸ ἐθνικὸν ὄν. Ἀ λ γ ε ρ ῖ ν ο s ἐκ τοῦ τοπων. Ἀ λ γ ε ρ ῖ ο ν. Τὸ Ἀ λ τ ζ ε ρ ῖ ν ο s κατ' ἐπίδρασιν τοῦ Ἰταλ. *Algerino*.

Ὁ κάτοικος τοῦ Ἀλγερίου φημιζόμενος ὡς ἄγριος πειρατής: Ἐρχονται κάθε τόσο Μπαρπαρέζοι κί Ἀ λ ι ζ ε ρ ῖ ν ο ι καὶ... τὴν κουρσεύουν (ἐνν. τὴν πολιτείαν) καὶ... παίρνουν σκλάβους ἄντρες καὶ γυναῖκες καὶ παιδιὰ (ἐκ παραδ.) Τριφυλ. || Ἀσμ.

Ὁ Σάθας ἐπολέμαγε μὲ τοὺς Ἀ λ ι ν τ ζ ε ρ ῖ ν ο u s, τρεῖς ὥρες ἐπολέμαγε, τρεῖς ὥρες καὶ τρεῖς νύχτες (Πανδ. ἐνθ' ἄν.)

ἀλεὰs ὁ, Θράκ. (Αἰν.) Ἰόνιοι Νῆσ. (Κέρκ. Κεφαλλ. Λευκ. κ. ἁ.) — ΑΒαλ.αωρ. Ἔργα 3,267 ἀλεὸs Ἰκαρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐs. ἀ λ ι ε ὺ s. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. βασιλεὺs - βασιλεῖs καὶ βασιλεὺs κττ. Τὸ ἀ λ ε ὺ s καὶ μεσν. Πβ. Γνωμ. «ἀλγοῦ καὶ πουλλιοπιᾶστου ἄδηλος βίος» (ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,504).

1) Ἀ λ ι ε ὺ s Ἰόνιοι Νῆσ. (Κέρκ. Κεφαλ. Λευκ. κ. ἁ.): Παροιμ. Καὶ ποῦ κοιμᾶται ὁ ἀλεὰs τ' ἀγκίστρια του δουλεύουν

ἐπὶ ἀνθρώπου ἀμερίμνου μέν, ἀλλὰ τυχεροῦ) Ἰόνιοι Νῆσ. συνών. ψαράς. β) Ἀλιεύς πολυπόδων, ὀστράκων καὶ σπόγγων Θράκ. (Αἰν.) — ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἀν. 2) Καρκίος τῶν γλυκέων ὑδάτων Ἰκαρ.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀλγός καὶ ὡς τοπων. Κάλυμν.

ἀλγάτικο τό, Λευκ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,268 ἀλγάτ'κου Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλγᾶς.

Πλοιῶριον ἀλιευτικὸν (ἐν Λευκ. ἰδίως τῶν ἀλιευόντων πολύποδας, ὀστρακα, σπόγγους κττ.)

ἀλεγεντάριστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλεεδάριστος Νάξ. Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λεγενταριστός < λεγεντάρω, παρ' ὃ καὶ λεεδάρω, κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παραγόμενα.

Ὁ περὶ οὗ δὲν ἔγινε ἢ δὲν γίνεται λόγος συνήθως κακός, ὃ μὴ δυσφημούμενος, ἀκακολόγητος: Κἀνὲν δὲν ἀφίνεις ἀλεεδάριστο κ' ἐὸν κί ἀπέκειο κακίωνεις, ἅμα λεεδάρουνε τίσις ἰὰ σένα!

ἀλέγητος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλέητος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λεγητός < λέγω παρὰ τὴν μετοχ. λεγημένος, παρ' ἣν καὶ λεημένος.

Ὁ μὴ λεχθεὶς: Μόνο 'φτὸ μοῦ 'χες ἀλέητο κ' εἶπες μου το κ' εὐτό. Ἀλέητη τὴν ἔχω τὴ γουβέδα.

ἀλεθουρίζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλέθω καὶ τῆς ὑποκοριστικῆς καταλ. -ουρίζω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. γυαλουρίζω, κλαουρίζω, φεγγουρίζω κττ.

Ἀλέθω βραδέως, ἐπὶ μύλου μὴ κινουμένου ταχέως δι' ἑλλειψιν ἰσχυροῦ ἀνέμου ἢ ἰσχυρᾶς πιέσεως ὕδατος: Ἀλεθουρίζει ὁ μύλος.

ἀλέθω κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. (Σινασσ. κ. ἀ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ. ἀλέθον βόρ. ἰδιώμ. ἀλέσω Ἀπουλ. ἀλέσου Τσακων. ἀλέτω Ἀπουλ. ἀλένω Καπ. (Ἀραβάν. Φερτ.) ἰλέθω Θράκ. (Σαρεκκλ. κ. ἀ.) Ἰων. (Κάτω Παναγ.) Κύπρ. Μεγίστ. Σέριφ. Σύμ. Χίος κ. ἀ. ἰλέθον Λυκ. (Λιβύσσ.) ἰλέσω Ἀπουλ. (Καλημ.) ναλέθω Θράκ. (Μάλαρ.)

Τὸ μεσν. ἀλέθω, ὃ ἐκ τοῦ μεταγν. ἀλήθω. Τὸ ε ἐκ τοῦ ἡλεσα ἀορ. τοῦ ἀρχ. ἀλέω εὐχρήστου καὶ ὡς ἀορ. τοῦ ἀλήθω.

1) Συντρίβων ἰσχυρῶς κόκκους δημητριακῶν καρπῶν μεταβάλλω εἰς ἄλευρον ἢ κόκκους καφέ εἰς κόνιν ἢ καρπούς ἐλαίας εἰς πολτὸν κττ., καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἐνεργεῖ διὰ τοῦ εἰδικοῦ ὄργάνου, τοῦ μύλου, καὶ ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ ὄργάνου κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. κ. ἀ.) Καπ. (Ἀραβάν. Σινασσ. Φερτ. κ. ἀ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) Τσακων.: Ἀλέθω καλαμπόκι - κριθάρι - σιτάρι κττ. Ἀλέθω καφέ. Ὁ μύλος ἀλέθει καλὰ κοιν. Με τὸ βορζὰ ἀλέθ', μ' ἄλλον τσαιρὸ δὲν ἀλέθ' (ἐνν. ὁ ἀνεμόμυλος) Τῆν. Ἀλέθω κορκότα - πλουγούρ' (κορκότα = ἀποφλοιωμένος σίτος χονδροκομμένος διὰ χειρομύλου, πλουγούρ' = σίτος βρασμένος καὶ ἀποφλοιωμένος) Χαλδ. Ἀλέθω ἐλαῖς πολλαχ. (συνών. φρ. κάνω ἐλαίς). Σάμερε ὅλοι οἱ μύλοι ἀλέκαϊ (σήμερον ὅλοι οἱ μύλοι ἤλε-

σαν) Τσακων. || Φρ. Ἀλέθει ὁ μύλος του (ἐπὶ τοῦ ἔχοντος στόμαχον ὑγιῇ καὶ τρώγοντος καλῶς) πολλαχ. Ἀλεκα τσαι ξάλεκα (ἄλεσα καὶ ξάλεσα, ἦτοι ἐτελείωσα τὸ ἔργον μου) Μέγαρ. Ἀλέθει ὁ μύλος, δῶσ' του ν' ἀλέση (τρῶγε ὅ,τι θέλεις καὶ μὴ ἐμποδίζεσαι ἀπὸ διαιτητικὰ παραγγέλματα) πολλαχ. Ἀλέθ' ἢ γλῶσσα του (ἐπὶ τοῦ διαρκῶς τρώγοντος ἢ τοῦ πολυλόγου) πολλαχ. Θ' ἀλέσ' ἢ γλῶσσα μ' ὅσον μπουρεῖ (θα ἀναπτύξω ὅλην τὴν εὐγλωττίαν μου) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀλέθουν τὰ δόντια του (ἐπὶ τοῦ τρώγοντος καλῶς) πολλαχ. Τὸν ἄλιστα καμπόσου (εἶπα εἰς αὐτὸν ἀρκετὰ προσπαθῶν νὰ τὸν πείσω) αὐτόθ. Ἀλέθιτι αὐτός (ὑπεῖκει εἰς τὰς εὐγλώττως γινομένας συστάσεις) αὐτόθ. Ἀλέθω ἀέρα (φλυαρῶ ἀσκόπως. Συνών. φρ. κοπανίζω ἀέρα) πολλαχ. Ἀλέθει ὁ ἀέρας (ἐπισκῆπτει ὀρμητικὸς καὶ ὡς στρόβιλος) Σύμ. || Παροιμ. Ἐμπαῖτε, σκύλλοι, ἀλέσετε κί ἀλεστικά μὴ δώσετε (ἐπὶ τῶν διοικούντων κακῶς τὰ τοῦ ἰδίου οἴκου καὶ παραδιδόντων ταῦτα ἔρμαιον εἰς ἄρπαγας καὶ καταχραστὰς) σύνθη. Ὁ καλὸς ὁ μύλος, ὅ,τι βρῇ ἀλέθει (ἐπὶ τοῦ ἔχοντος στόμαχον ὑγιῇ) Σινασσ. Ἡ καλὸς ἢ μύλους ἰλέθει κί σιτάριν, ἰλέθει κί κλιθάριν (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Λιβύσσ. || Ἄσμ.

Νάλισε, μύλο μ', νάλισε τῇ διάκω τὸ κεφάλι,
βγάλε τ' ἀλεύρι κόκκινο καὶ τὸ πασπάλ' μελάνι
Μάλαρ.

Ἀλεθε, μύλο, μυλαρᾶ, | κάνε τ' ἀλεύρι μου καλὰ,
σ'ταρένγα καὶ σμιγαδερά, | ὥσάν μυρμηγοκέφαλα,
νὰ τρώς ἐσύ, νὰ τρώω κ' ἐγώ, | νὰ τρώσι κ' οἱ χωροφυλάκοι
(ἐπιμύλιον) Πελοπ. (Λακων.) 2) Μέσ. πειράζομαι ἐνδομύχως, καταβιβρώσκομαι ἠθικῶς Κύπρ.: Ἄσμ.

Ἀρκεψεν πκρόν τδ' ἐλέθετον 'ποῦ μέσα σὰν τὸ ρύζι,
γιατὶ γνωρίζει τὴν καλὰ τῷ αὐτῇ δὲν τὸν γνωρίζει.
Συνών. τρώγομαι (ἰδ. τρώγω).

ἀλειᾶ ἢ, Κέρκ. Σάμ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀλειᾶ, παρ' ὃ καὶ ἀλειᾶ μεταγν.

1) Ἀγρα τῶν ἰχθύων, ἀλειᾶ Κέρκ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.) κ. ἀ.: Πάει 'ς τὴν ἀλειᾶ Κέρκ. Πάω γιὰ ἀλειᾶ Μεσολόγγ. || Φρ. Μεγάλη ἀλειᾶ (ὁ χρόνος ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ Ὀκτωβρίου μέχρι τοῦ πρώτου δεκαημέρου τοῦ Δεκεμβρίου, ὅτε γίνεται ἡ ἀλειᾶ τῶν μεγάλων ἰχθύων) αὐτόθ. Βάρεσ' ἢ ἀλειᾶ (ἦλθεν ἡ ἐποχὴ τῆς μεγάλης ἀλειᾶς) αὐτόθ. Συνών. ἀλειό, ψάρεμα. 2) Ἀθροισμα, σμῆνος ἰχθύων πολλῶν ἀλιευθέντων ἢ μελλόντων νὰ ἀλιευθοῦν Σάμ.

ἀλειάνιστος ἐπίθ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πελοπ. (Κορινθ.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λειανιστός < λεια-νίζω.

1) Ὁ μὴ λεπτυνθεὶς Πελοπ. (Κορινθ.) κ. ἀ.: Στειλᾶρι ἀλειάνιστο. 2) Ὁ μὴ χωρισθεὶς εἰς λεπτὰ μέρη Θράκ. (Σαρεκκλ.) κ. ἀ.

ἄλειμμα τό, κοιν. καὶ Καπ. (Ἀραβάν. Φάρασ. Φερτ. κ. ἀ.) Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.) ἄλειμ-μον Κύπρ. ἄλειμμαν Πόντ. (Ἀμισ. Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἄλ'μμα βόρ. ἰδιώμ.

Τὸ ἀρχαῖον οὐσ. ἄλειμμα = πᾶσα ἀλοιφή. Τὸ ἄλειμμαν καὶ παρὰ Δουκ.

1) Ἐπάλειψις, ἐπίχρισις τοίχου διὰ διαλύματος ἀσβέστου ἢ ἀργίλλου, πολλάκις κατὰ πληθ. Ζάκ. Μακεδ. (Βελβ.) Σίφν. κ. ἀ.: Ἐχομε ἀλείμματα Σίφν. 2) Πᾶσα οὐσία,

ἡ ὁποία ἐπαλείφεται, ἰδίως δὲ τὸ ἐξωτερικῆς χρήσεως φάρμακον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπαλείφουν συνήθως στῆθος καὶ λαιμόν, ἀλοιφή Λέσβ. κ. ἄ. — Λεξ. Περιδ. 3) Ἡ λιπώδης ζωική οὐσία, λίπος κοιν. καὶ Καπ. (Ἀραβάν. Φερτ. κ. ἄ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Βούτυρο ἀνακατωμένο μὲ ἄλειμμα. Γουρουνόμο ἄλειμμα πολλαχ. Πίσσαν κί ἄλειμμαν θῆκον ἀπάν' ὅς σὴ γερά σ' νὰ ἴλαροῦται (διὰ νὰ θεραπευθῇ) Τραπ. Βάλλω ὅς σὸ φαεῖν ἄλειμμαν Χαλδ. Τὸ ἄλειμμα πιά-νει ὅς σὴ γούλα Ἀμισ. Ἀλειμμάτ' κερὶ (κηρίον ἐκ στέατος) Ἀραβάν. || Φρ. Ἡ καρδιά μ' ἀλείμματα ἔδεσεν (ἐχάρην μαθὼν εὐχάριστα) Πόντ. Ἀλειμμαν ὅς σ' ὠμία σ'! (εἰς τοὺς ὧμους σου! Μετὰ χαριεντισμοῦ πρὸς τὸν ἐκτελέ-σαντα ἔργον ἐπίπονον, δι' ὃ κατέβαλε σωματικὰς δυνά-μεις, διότι τὸ πολὺ λίπος τοῦ ὁργανισμοῦ θεωρεῖται καὶ ὡς τεκμήριον τῆς σωματικῆς ἰσχύος) Χαλδ. || Παροιμ. Ὁ τρο-χὸς χωρὶς ἄλειμμα δὲ γυρίζει (ὅτι πρὸς ἐπιτυχίαν ὑποθέ-σεώς τινος πρέπει νὰ δωροδοκῇ τις τὰ πρόσωπα, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται αὐτή) Ἰβενιζέλ. Παροιμ.² 240,933. Πέντε ὅς τ' ἄλειμμα κί ὀχτὼ ὅς τ' ἀξούγγι (ἐπὶ τοῦ σπατα-λῶντος τὴν περιουσίαν του ἢ τοῦ ἐν βίᾳ καὶ ἐπιπολαιῶς ἐκτελοῦντος ἐργασίαν τινὰ) Σύμ. Ἀμον ζοῦ ἄλειμμαν ἔρται ἀπαγκέσ' (καθὼς ζῶντος λίπος ἔρχεται ἐπάνω, ἦτοι ἐπι-πλέει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος. Ἐπὶ τοῦ ἀθωότητα ὑποκρινομένου ἐνόχου) Χαλδ. Ὅς σ' ἀρκοῦ τὸν κόλον κί ἄλλο ἄλειμμαν βάλλ' (ἐπὶ τοῦ δίδοντος ἡραγμά τι εἰς τινα, τοῦ ὁποίου οὗτος εὐπορεῖ, ὡς ἡ ἄρκτος δὲν ἔχει ἀνάγκην προσθέτου λίπους) Χαλδ. || Ἀσμ.

Ἐχ' ἄντρα κ' εἶναι ἄρρωστος κ' εἶναι γιὰ νὰ πεθάνῃ,
ξαρρωστικό μου γύρεψε νὰ φάῃ γιὰ νὰ γιάνῃ
τῆς ἀλαφίνας τ' ἄλειμμα, τ' ἀργιογιδοῦ τὸ γάλα

Ἡπ. Συνών. γλίνα, λίγδα, λίπα, ξύγγι. β) Τὸ χοίρειον λίπος, ὅπερ συσκευάζεται μετὰ τεμαχίων χοιρείου κρέατος ἐντὸς ἀγγείων ἢ αἰγείων δερμάτων πρὸς χρῆσιν κατὰ τὸν χειμῶνα καὶ τὸ θέρος Πελοπ. (Ἀρχαδ. Κορινθ. Τριφυλ.) γ) Τὸ ἐκ τοῦ γάλακτος ἐξαγόμενον βούτυρον Καπ. (Ἀραβάν. Φάρας.) Πόντ. (Ἀμισ.)

ἀλειμματᾶς ὁ, Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄλειμμα.

1) Ὁ ἀλείφων τι. 2) Βουτυροπαραγωγός. 3) Ὁ μεταχειριζόμενος λίπος ἀντὶ βουτύρου, ὁ νοθευτῆς τοῦ βουτύρου.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Τ' Ἀλειμματᾶ Κε-φαλλ. Ἀλειμματᾶδες Κέρκ.

ἀλειμματέα ἡ, Πόντ. ἀλειμματέ Δ.Κρήτ. ἀλεμ-ματέ Δ.Κρήτ. (Ἀγιος Βασίλ.) ἀλειμματία Εὐβ. (Κύμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄλειμμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-έα. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,240 καὶ 245.

1) Ὁσμὴ ἀλείμματος, λίπους Εὐβ. (Κύμ.) Δ.Κρήτ. Πόντ.: Ἀλειμματέας μυρίζ' (ἀποδίδει ὀσμὴν λίπους) Πόντ. Βρομάει ἀλειμματίες Κύμ. 2) Κηλὶς (ἐκ τῆς εἰδικῆς σημ. τῆς διὰ λιπώδους οὐσίας σχηματιζομένης κηλίδος προέ-κυψεν ἡ γενική) Δ.Κρήτ. (Ἀγιος Βασίλ.): Ἐβάρηκενε τοῦ φεγαριοῦ ὅς τὴ μούρη καὶ τοῦ ἴκαμενε τοοὶ μαῦρες ἀλειμματέες ἀπὸν ἴχ' ἀκόμη σήμερο (ἐκ παραδ.)

ἀλειμματένιος ἐπίθ. Λεξ. Βυζ. Ἡπίτ. Ἐλευθερουδ. ἀλ'μματένιος Δαρδαν. ἀλειμματένες Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄλειμμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ένιος.

1) Ὁ ἐκ λίπους κατεσκευασμένος, στεάτινος Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ. ἄ.) — Λεξ. Βυζ. Ἐλευθερουδ.: Κερὶν ἀλειμματένεν (συνών. ἄλειμματοκέρι) Χαλδ. 2) Μεταφ. μαλθακὸς τὸ σῶμα, ἀδύνατος Δαρδαν.

ἀλειμματερός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλαμματερό Καπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄλειμμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ερός.

1) Ὁ μετ' ἀλείμματος ἦτοι βουτύρου μεμειγμένος ἢ κατεσκευασμένος: Ἀλαμματερό κουρά (ἄρκτος). 2) Πα-χύς, εὐτραφής. Συνών. ἀλειμματιάρης 2.

ἀλειμματιάρικος ἐπίθ. Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλειμματιάρης. Ὁ μεταπλασμός ἐκ τοῦ οὐδ. ἀλειμματιάρικο.

Ὁ ἔχων, περιέχων λίπος. Συνών. ἀλειμματιάρης 1.

ἀλειμματιάρης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλειμματᾶρης Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν.) ἀλειμματιάρη Καπ. (Φάρας.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄλειμμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ιάρης. Περὶ τῆς καταλ. τοῦ τύπ. ἄλειμματιάρη ἰδ. R Dawkins Modern Greek in Asia Minor 167.

1) Ὁ ἔχων πολὺ ἄλειμμα, λιπαρός, συνήθως ἐπὶ κρέα-τος Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν.): Ἀλειμματᾶριν κρέας Οἶν. Συνών. ἀλειμματιάρικος. 2) Εὐτραφής, παχύσαρκος Καπ. (Φάρας.) Πόντ. (Οἶν. κ. ἄ.): Ἀλειμματᾶρης ἄνθρω-πος Οἶν. Συνών. ἀλειμματερός 2.

ἀλειμματοκέρι τό, ἀλειμματοκέρειν Πόντ. (Κερασ. κ. ἄ.) ἀλειμματοκέρι σύνθηθ. ἀλειμματοκέρ' Θράκ. (Σαρ-εκκλ. κ. ἄ.) Πόντ (Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀλειμματο-τῶρ' Πόντ. (Ὁφ.) ἀλ'μματουκέρ' Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Σάμ. κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλειμμα καὶ κερὶ. Παρὰ Λάουνδ. ἀλειμματοκέρειον.

Κηρίον κατεσκευασμένον ἐκ στέατος. Συνών. ἀλειμ-μοφωτιά, ἀμυλοκέρι, ξυγγοκέρι. Πβ. καὶ μελισσο-κέρι.

***ἀλειμματοκερόπουλλο** τό, ἀλειμματοκερόπον Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄλειμματοκέρι.

Μικρὸν στεάτινον κηρίον.

***ἀλειμματόπουλλο** τό, ἀλειμματόπον Πόντ. (Σάντ.) ἀλειμμόπον Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄλειμμα. Τὸ ἀλειμμόπον ἐκ τῆς ὀνομαστ.

Μικρὰ ποσότης λίπους ἐνθ' ἄν.: Σύρω ἕναν ξάι ἀλειμ-μόπον ὅς σὰ λάχανα (βάλλω ὀλίγον κτλ.) Χαλδ.

ἀλειμματούδι τό, ἀμάρτ. ἀλ'μματούδ' Σαμοθρ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄλειμμα διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-οὔδι.

Εἶδος χόρτου ἐδωδίμου, τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα ἔχουν λευκὰς κηλίδας καὶ ἀκάνθας. Συνών. ἀνάλατος.

ἀλειμμάτωμαν τό, Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀ λ ε ι μ μ α τ ὠ ν ω .

*Ἀρτυσις φαγητοῦ διὰ λίπους ἔνθ' ἄν. : Τῇ φαεῖ τ' ἀλειμμάτωμαν.

ἀλειμματώνω Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀλειμματόνουν Θράκ. (Μάδντ.) *λειμμώνω Ἀπουλ. (Καλημ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀ λ ε ι μ μ α . Τὸ * λ ε ι μ μ ὠ ν ω ἔκ τῃς ὀνομαστ. τοῦ ἐνικοῦ.

1) Ἀρτύω φαγητὸν διὰ λίπους Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

2) Ἀλείφω ἢ κηλιδώνω τι διὰ λίπους Πόντ. (Τραπ. κ. ἄ.)

γ) Ἀλείφω Ἀπουλ. (Καλημ.) : Τὸνε *λειμμώνει

μυκ. 2) Παχύνω, καθίσταμαι εὐτραφής, συνήθως ἐπὶ

ζῳων Θράκ. (Μάδντ.) : *Ἀς τοῦ σφάξουμι τοῦ πρόβατοῦ μας,

γιατὶ πολὺν ἀλ' μμάτουσι.

ἀλειμμοφωτιά ἢ, ἀμάρτ. ἀλειμμονφοντιά Θράκ. ἀλ' μμουφοντιά Θράκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀ λ ε ι μ μ α καὶ φ ω τ ι ᾶ . Τὸ α' συνθετ. ἔκ τῃς ὀνομαστ. τοῦ ἐνικοῦ.

*Ἀλειμματοκέρι, ὁ ἰδ.

ἀλειό τό, Σῦρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀ λ ε ι ᾶ .

*Ἀλειᾶ : Πάμε 'ς τ' ἀλειό. Συνών. ἀ λ ε ι ᾶ 1.

ἀλείπαστος ἐπίθ. Πελοπν. (Καρδαμ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. * λ ε ι π α σ τ ὸς < λ ε ι - π ᾶ ζ ω .

*Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ λείψῃ, ἀναπόφευκτος.

ἀλειτούργητος ἐπίθ. κοιν. ἀλειτούργητους Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀλουτούργητος Ἰων. (Κρήν.) Μεγίστ. Σύμ. ἀλουτούργητος Κύπρ. Ρόδ. ἀλειτούργητος Κάλυμν. ἀλει- τρούργητος Κρήτ. Πελοπν. (Λάστ.) κ. ἄ. ἀλειτρούνητος *Ἡπ. Ἰος Κάσ. Κρήτ. Νάξ. (*Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Μεσσ.) κ. ἄ. ἀλουτρούνητος Κέρκ. (*Ἀργυράδ.) Νίσυρ. ἀλειτούργ'γους Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀ λ ε ι τ ο ὔ ρ η τ ος = ἀπηλλαγμένος λει- τουργιῶν, ἥτοι βαρειῶν τινων δημοσίων εἰσφορῶν. Αἰ σημεριναὶ σημ. ἀπὸ τῆς χριστιανικῆς λατρείας.

1) Παθ. ὁ μὴ λειτουργούμενος, ὁ ἄνευ λειτουργίας μένων, ἐπὶ ναοῦ, εἰς τὸν ὅποιον δὲν τελεῖται λειτουργία κοιν. : Ἐκκλησιὰ ἀλειτούργητη πολλαχ. *Ἐμ' κι ἀλειτούργ'γ' ἢ ἱκκλησιὰ μας τὴν Κυριακὴ Αἰτωλ. *Ολόδροσες πρασινάδες καὶ χλωρασιές κρύβουν 'ς τὰ χλοερὰ βάθη τους τὸ ἐκκλησιδάκι τὸ ἀλειτούργητο ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 116 || *Ἄσμ.

*Εμίσεες καὶ μ' ἄφeses σὰν βιόλα μαραμμένη, σὰν ἐκκλησιὰ ἀλειτούργητη, σὰν χώρα γκρεμισμένη

Πελοπν. (*Ἀργολ.)

Σηκώνεται τσ' ἔ λυερὴ σὰν παραλοῖσμένη, σὰν ἐκκλησιὰ ἀλουτούργητη, σὰν κάστρο κουρσεμένο Μεγίστ.

*Ὅπου μ' ἐφίλειε τσ' ἤλεε ποτὲ δὲ μ' ἀπαρνεῖται τσαὶ τῶρα μ' ἀπαρνήθησε σὰν καλαμὰ 'ς τὸν κάμπο, σὰν ἐκκλησιὰ ἀλειτρούνητη, σὰ χώρα κρουσεμένη

*Ἰος

*Ερημον, ἀλουτούργητον τῷ ἀπὸ πολλοῦ κλεισμένον, μέσα 'ς τ' ἀγκάθκια τὰ πυκνὰ φραμένον τθαὶ χλωσμένον

(ἐνν. τὸ ἐκκλησιδάκι) Κύπρ. β) Ὁ μὴ καθιερωθεὶς, ὁ μὴ ἁγιασθεὶς διὰ λειτουργίας πολλαχ. : Ἀλειτούργ'γ' εἰκόνα Αἰτωλ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Νομοκάν. 1,87 (ἐκδ. JCotelerius) «εἴ τις ἱερεὺς οὐ λειτουργήσῃ, ἀλλὰ φάγῃ τὰς προσφορὰς ἀλειτουρήτους, ἐπιτίμιον ἔχει χρόνον ἕνα μετανοίας». γ) Τὸ θηλ. ἀλειτούργητη Θράκ. (Σηλυβρ. Τσανδ.) καὶ οὐδ. ἀλειτούργητο Ἡπ. (Δρόβιαν.) Θράκ. (Τσανδ.) οὐσ., ἀραβόσιτος, ὅστις δὲν δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ εἰς τὴν παρασκευὴν ἄρτου τῆς λειτουργίας, διότι οὗτος πρέπει νὰ εἶναι καθαρὸς ἐκ σίτου (τὸ θηλ. κατ' ἔλλειψιν τοῦ οὐσ. προσφορὰ ἐσήμαινε κατ' ἀρχὰς τὴν προσφορὰν, ἢ ὅποια δὲν παρεσκευάζετο ἐκ σίτου καθαροῦ καὶ ἐπομένως δὲν ἠδύνατο νὰ χρησιμοποιηθῇ εἰς τὴν τέλεσιν λειτουρ- γίας, βραδύτερον δὲ κατήντησε νὰ σημαίνει τὸν ἀραβόσι- τον, ὅστις εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀκατάλληλος εἰς τὸν σκοπὸν τοῦτον, τὸ δὲ οὐδ. ὁμοίως κατ' ἔλλειψιν τοῦ οὐσ. ἀλεύρι, ὅποιον ἐνν. τὸ ἐξ ἀραβοσίτου) : *Ἐχει μέσα καὶ ἀλειτούργητη τὸ ἀλεύρι Σηλυβρ. δ) Ὁ μὴ μεταβαίνων εἰς τὸν ναὸν πρὸς ἀκρόασιν τῆς θείας λειτουργίας καὶ γενικῶς ὁ ἐξ ἀδιαφορίας παραμελῶν τὴν ἐκτέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων Ἰων. (Κρήν.) Κάλυμν. Μεγίστ. Νίσυρ. Πελοπν. (*Ἀρκαδ. Λακων. Λάστ. Μεσσ. κ. ἄ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. : Χριστιανὸς ἀλουτρούνητος Νίσυρ. ε) Ὁ μὴδὲν ἱερὸν καὶ ὅσιον ἔχων, ὁ σκληρὸς, ἄσπλαχνος, φιλάργυρος καὶ γενι- κῶς ὁ ἀλιτήριος, ὁ μεστὸς πάσης κακίας Ἀθῆν. *Ἀνδρ. Ἡπ. Θεσσ. Κάσ. Κρήτ. Μεγίστ. Πελοπν. (*Ἀρκαδ. Γορτυν. Λακων. Λάστ. Συκεὰ Κορινθ. κ. ἄ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. : Βρὲ τὸν ἀλειτούργητο - τὴν ἀλειτούργητη ! (ἐκφρασις ἀπο- στροφῆς καὶ ἀπεχθείας) Ἀθῆν. Πελοπν. κ. ἄ. Τί ἀλει- τούργ'γους κόσμους εἶνι μὴ ρουτᾶς ! Αἰτωλ. Σοῦ 'ν' ἕνας ἀλειτούργ'γους, ὅ,τ' νὰ χαλέψ'ς, ποντὲ δὲ σ' δίψ' τίποντα αὐτόθ. Τί πρὸ μέν'ς ἀπ' ἀλειτούργ'γους ἀνθρουπον ! αὐτόθ. || *Ἄσμ.

Γιὰ 'ες τὴν ἀλειτρούνητη, λόγια ποῦ μοῦ τὰ λέει !

ἄμε, καλή, κι ὥς μ' ἤκαρες, πάντα καμένη νὰ 'σαι !

(ἔς = δές, ἰδὲ) Κάσ. Πβ. ἀ με τ ᾶ λ α β ος. ς) Μεταφ. ὁ βόρειος ἄνεμος (ὠνομάσθη οὕτω διὰ τὴν σφοδρότητα του καὶ τὸ δριμὺ ψῦχος) Μακεδ. (Θεσσαλον.) 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ ἐκτελέσας τὴν θεῖαν λειτουργίαν, ἐπὶ ἱερέως Λυκ. (Λιβύσσ.) Σῦρ. (*Ερμούπ.) κ. ἄ. : Ὁ παππᾶς ἐφυγε ἀλει- τούργητος Ἐρμούπ. || Παροιμ. Παρὰ παππᾶς σκουτουμένους κάλλια παππᾶς ἀλειτούργητους (προτιμότερον νὰ μὴ λειτουρ- γήσῃ ὁ ἱερεὺς παρὰ νὰ φονευθῇ, ἥτοι δύο κακῶν προκει- μένων τὸ μὴ χειρὸν βέλτιστον. Εἰς τὴν παροιμ. πάντως ὑπόκειται διήγησίς τις) Λιβύσσ.

ἀλείφης ἐπίθ. Ἰόνιοι Νῆσ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀ λ ε ι φ ω .

*Ὁ ἔχων τὴν ιδιότητα νὰ ἀλείφεται : Παροιμ. *Ἀλείφης ἐν' ἀβγὸ ἔφαγε κι ἀλείφτηκε ὥς τὸν κόλο (ἐπὶ τοῦ φύσει ἀδεξίου καὶ ρυπαροῦ, ὅστις δὲν δύναται νὰ διατηρήσῃ ἑαυτὸν καθαρὸν, καταρρυπαίνεται δὲ καὶ ἂν ἐν ὄν λάβῃ εἰς χεῖρας, ἢ ἐπὶ τοῦ ἀναστατοῦντος τὰ πάντα πρὸς ἐκτέ- λεσιν ἀσημάντου ἔργου. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,446).

ἀλειφτήρι τό, ἀλειφτήριον Πόντ. (Οἰν.) ἀλειφτήρι Πόντ. (Οἰν.) — Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀ λ ε ι φ ω . Πβ. καὶ ἀρχ. οὐσ. ἀ λ ε ι π τ ῆ ρ ι ο ν .

Τεμάχιον ἐριούχου ὑφάσματος, διὰ τοῦ ὁποίου σαπω- νίζουν τὸ σῶμα οἱ λουόμενοι Πόντ. (Οἰν.) Πβ. σα π ο υ - ν ι σ τ ῆ ρ ι .

